

Päätoimittajalta

PIMEÄÄ, PIMEÄÄ

**Rujo loska pimeyden
vie voiman ihmisen.**

Näin myönteisesti tahdon aloittaa tämän uuden vuotemme 2003. Olin kolme viikkoa matkoilla Amerikassa, mikä vaikuttaa edelleen hilpistytävästi: näin siellä kaikkea ihmeellistä, monenlaista suurta ja enemmän. Suurin osa näistä ei kaipuutani herätä, mutta yhden toivoisin tänne Suomeen kanssani – nimittäin auringon. Vaikka New Yorkissa olisi lunta ja pakkasta, on se kuitenkin Eurooppaan suhteutettuna pohjois-Italian tasolla, eli aurinko paistaa vähintäänkin kuin Suomessa toukokuulla. Tässä lehtemme sivistyksellinen tehtävä tuli täytettyä. Nyt tiedätte yhden maantieteellisen knopin enemmän (tai sitten ette). Aurinko veitikkainen siellä tosiaan paisteli ja kun sen kanssa enemmän viettää aikaa, siitä oppii pitämään ja sitä tosiaan nyt täällä pimeässä kaipaa. Hätä ei ole tämän näköinen, kuitenkin! Lähettätte kaikki lukijat ja lukijoiden omaiset minulle viisi (5) euroa per nupula tililleni ja minä järjestän Auringon tänne Suomeen. Vietin nimittäin pari hauskaa baari-iltaa kaverin kanssa ja tulimme hyvin juttuun. Tulimme ajatelleeksi, että pohjoismaissa saattaisi olla valolle kova kysyntä, varsinkin luonnonvalolle, nyt kun sähkön hintakin nousi ja yösähkö loppui (toinen valistuksellinen **SEKÄ LISÄKSI KANTAAOTTAVA** fakta). Olen nyt Auringon Euroopan manageri. Kääntykää puoleeni palellessanne, kaamosmasentuneina ja muutenkin. Ongelmatapauksissa veloitan ylimääräisen viisi (5) euroa, eli yhteensä kymmenen (10) euroa. Ei Aurinkokaan jaksa rutinoita ilmaiseksi kuunnella. Jep.

Tässä numerossa käsitellään muutenkin hengellisiä asioita: Ristiside on alkanut pyynnöstäni pitämään omaa palstaa. Toivottasti he jatkavat hienosti alkavaa juttusarjaa! Pyydän muitakin potentiaalisia kirjoittajia rohkaistamaan mielensä. Q-kautisen linja on muotoutu-

N:o 1/2003

TIEDE

Filosofiaa s.6

IHMISET

Suhteet s.8

Tee testi s.9

Julkikset s.10

6.12.2002 s.11

Q-MIA AALTOJA

Vähemmistöt s.13

Sinkku s.14

Keskustelu s.15

QOURMET

Kimara s.16

Kulttuuri s.17

TOTUUS

Syitä s.19

Sanoja s.20

PÄÄTOIMITTAJA Toni Mattila

TAITTO/ AD Ville Ahonen **KANSI** Ville Varviala **TOIMITUS** Johanna Haapkylä, Juho-Antti Ahola, Timo Suojärvi, Tuomas-Antti Lähdeoja, Markus Pääkkönen, Eliisa Kekäläinen, Aino-Liisa Mutka, Sara Tornberg, Marianna Riekkinen, Niina Markkula, Markus J. Bergman, Juho Peltonen, Kanerva Lahdensuo, Tuomas Aro, Helka Parviainen **PAINO** Painotalo Limes, painos 400 kpl **Q-VERKOSSA** www.helsinki.fi/jarj/lks

nut kovin kahtia jakautuneeksi, on tiedotusta ja sitten on tietyytyypistä huumoria. Koska päätoimittajana olen minä, enkä itse osaa muuta kuin tätä tietyn tyyppistä (tiedätte kyllä minkä tyyppistä) huumoria enkä sitäkään kovin hyvin, pyydän nyt ulkopuolista apua: APUA! Kyllä LKS:n lehdessä saa olla kaikenlaisia juttuja. Kaikki siis rohkeasti kirjoittamaan. Totuuden nimessä täytyy sanoa, että on meille tullut tosi hyviäkin juttuja, myös toimituksen sisältä (itseasiassa mina taidan olla ainoa, joka kirjoittaa yksipuolisia juttuja). Siis lyhyesti sanottuna, kirjoittakaa yhteiseen lehtemme, on ilo nähdä omia kirjoituksiaan painatussa muodossa! Juu!

PT Toni Mattila

LKS:n jäsenmaksu on 15 euroa vuonna 2003.

Maksa kurssisi tilille **15,00** euroa ennen **31.1.2003**, tai **10,50** euroa jos olet **Thoraxin** jäsen. LKS:n jäsenmaksun maksamalla liityt Seuran jäseneksi, johon kuuluu lähes tulkoon kaikki Helsingin yliopiston lääketieteellisen tiedekunnan opiskelijat.

Seuran jäsenetuihin kuuluvat mm. Kandidaattikustannuksen opiskelijahintaiset kirjat, edullinen pakettiauton vuokrausmahdollisuus, osoiteluettelot kahdesti vuodessa, vuosijuhlat, kotisivut sekä edunvalvonta opinto- ja ammattiasioissa. Seuran kautta välittyvä Suomen Medisiinariliiton jäsenyys takaavat myös Seuran jäsenille vastuu- ja oikeusturvavakuutuksen.

LKS:n rahoitus mahdollistaa Seuran kerhojen ja toimikuntien toiminnan, ja LKS välittää stipendiaattivaihtopaikkoja FIMSIC:n kautta. LKS:n perustama LOATS tarjoaa yli 200 opiskelijaasuntoa jäsenilleen. Tämäkin lehti on seuran jäsenetu.

KIITOKSET:

Kiitokset kaikille kandeille avustanne lääkäripäivien aikana!

Olin tosi onnellinen.

ANNE

Puheenjohtajalta

Uusi vuosi uusine uutuuksineen on taas pyörähtänyt käyntiin. Opiskelu tiedekunnassa toimii täysillä, ja keväällä meistä taas osa valmistuu. LKS:n toimintakin on ollut vilkasta vuoden alusta lähtien. Uusi joulukuussa valittu hallitus muiden opiskelijaedustajien ja -aktiivien avulla valvoo etujamme jokaisella opiskelijaelämän rintamalla. Harvassa tiedekunnassa Helsingin yliopistossa opiskelijoilla on vastaava edustus tiedekunnan opiskelusta päättävissä elimissä. Esimerkiksi keskeisessä Perustutkinnon suunnittelutoimikunnassa jäsenistä puolet on opiskelijoita. Opiskelijoiden vahva edustus toimielimissä tuo opiskelijoiden näkemyksen esille kaikilla foorumeilla, mikä puolestaan auttaa kehittämään opetusta kysynnän suuntaan. Tarjontaa muutoksiin kyllä riittää, mistä oivana esimerkkinä ovat hiljattaiset suunnitelmat sairaanhoitajien muuntokoulutuksesta ja opintojen yleisestä kaksiportaistamisesta korkeakouluissa.

Alkaneen vuoden erikoisuuksiin kuuluvat eittämättä myös 70-vuotisjuhlat, jotka tänä vuonna tasavuosien vuoksi ovat tavallista paljon suuremmat, hienommat ja mahtavammat. Megakekkereiden järjestelyistä vastaavalla LKS:n emännistöllä onkin ollut kädet täynnä työtä jo kuukausien ajan, mutta lopussa varmasti kiitos seisoo. Juhlat ovat tänä vuonna jopa niin suuret, että edes avara luxus-kerhohuoneistomme Coma ei riittäne jatkosten pitopaikaksi. Itse juhlat järjestetään hulppeassa Ravintola Pörssissä perinteisin menoin, tällä kertaa pienin maustein höystettynä. Vuosijuhlaviikolla luvassa on muutakin erikoisohjelmaa juhluvuoden kunniaksi, joten pitäkääpä mailboksinne höröllä vuosijuhlien alla.

Juhlia odotellessa onkin aikaa paneutua taas siihen meille kaikille olennaiseen, eli lääketieteen opiskeluun. Yritetään arvostaa opiskeluaikaa tässä ja nyt, vaikka tentti- ym. angstien keskellä arvostaminen ei olekaan yhtä helppoa kuin vanhana tätinä tai setänä. Ylimääräistä stressiä on turha ottaa, sillä valo näkyy tunnelin päässä, ja maaliin pääsee meistä jokainen ajallaan. Ja kenellä tässä on kiire mihinkään?

Hyvää alkanutta vuotta!

Toivoo,

Tuomas Tammela
Puheenjohtaja

tuomas.tammela@helsinki.fi

OSCE

Onnistunut sukellus Caribbean entisyyteen !
Outo soppa ! Cajuniako, emäntä ?
Opettaja seuraa candin empimistä.
Onko seuraaville cursuksille ehdotuksia ?

Tentistä puhuttaessa ensin tulee mieleen joko essee-tentti, jolloin opiskelija kirjoittaa suppean strukturoidun esseen annetusta aiheesta tai monivalintatentti, jossa tulee tietää oikea vastaus. Syksystä 2000 alkaen on tiedekunnassamme järjestetty myös Objective Structured Clinical Examination (OSCE), ensin kuudennen vuosikurssin syksyllä ja nyt viidennen vuosikurssin lopussa.

Kaikki opetushan tähtää siihen, että saamme koulutettua taitavia käytännön lääkäreitä, mutta tenteissä kysytään kuitenkin teoriaa. Kliinistä opettajaa kiinnostaa kovasti, miten hyvin opiskelijat selvityvät erilaisista käytännön tehtävistä, kuten esim. haavan ompelu, neurologisen statuksen teko tai huonon uutisen kertomisesta. OSCE-tentin kehitti irlantilainen Ronald Harden jo 1970-luvun alussa, joten tenttityypistä on maailmalla runsaasti kokemusta.

Kaikissa tenteissä hyvä vastaustekniikka tuntuu auttavan tenttistä selviämässä ja siksi pyrinkin informoimaan kursseja hyvissä ajoin ja toivottavasti riittävän usein. Viimeinen info tulee juuri ennen tenttitilaisuuden alkua. OSCE:ssä päämääränä on tehdä tenttitilanteesta sellainen, että ainoana muuttujana on opiskelija itse. Tilanne on kaikille sama. Jokaisella on kaksi minuuttia aikaa lukea huoneen ovesa oleva tehtävänanto ja 10 minuuttia aikaa suorittaa se. Ovitekstissä on tehtävänannon lisäksi myös tieto siitä, mitä taitoja rastilla mitataan (esim. anamneessin otto, jatkohoidon suunnittelu tms.). Yhdellä rastilla näyttelijöitä

saattaa olla useita, mutta roolisuo-ritukset harjoitetaan mahdollisimman yhdenmukaisiksi. Huoneessa on näyttelijän lisäksi opettaja, joka istuu kirjaamassa rasteja tarkistuslistan kohtiin kyllä ja ei. Opettaja ei saa puuttua tilanteeseen mitenkään. Joillakin rasteilla on lisäksi avustajana hoitaja, jolta saa tarvittaessa laboratoriovastauksia tms. Kyseessä on tentti, joten mitään ei tapahdu ilman erillistä pyyntöä. Potilasta ei esim. kytketä EKG-monitoriin automaattisesti. Joskus käsikirjoitukseen on kuitenkin kirjoitettu vihje esim. 9 minuutin kohdalla. Tässäkin siis kannattaa suhtautua kunnioittavasti kaikkeen, mitä potilas oma-aloitteisesti tuo esiin.

OSCE järjestetään kerran vuodessa eli viidennen vuosikurssin keväällä, mikä on syytä ottaa huomioon opintoja suunniteltaessa. Koko OSCE-tenttiin voivat osallistua ne opiskelijat, jotka ovat suorittaneet viidennen vuoden ja sitä aiempien kurssien pakolliset opetukset. Tenttien suorittamista ei vaadita. Jos esim. psykiatrian kurssi on käymättä, ei mahdolliselle psykiatrian rastille voi mennä, vaan se täytyy suorittaa myöhemmin. Jos jokin rasteista hylätään, se voidaan suo-

rittää yksipäiväisessä uusintatentissä joulukuun alussa. Koko OSCE:a ei siis tarvitse uusida. Rastin uusinta- oikeus koskee myös niitä opiskelijoita, jotka vasta syksyllä suorittavat ne viidennen lukuvuoden kurssit, jotka vaadittiin kyseisiin rasteihin. Koko OSCE:n voi joulukuun alussa suorittaa toimittamalla perustellun anomuksen allekirjoittaneelle, joka toimittaa sen kliinisen laitoksen johtoryhmälle. Tämä siksi, että varsinainen OSCE myös säilyisi toukokuussa ja joulukuun OSCE jäisi uusintoja varten. Jos samalla rastilla tulee toinenkin hylkäys, esitän tätä rastia tentittäväksi suullisesti a.o. professorin osoittamalle opettajalle. Oppimisen kannalta on ikävää, ettemme voi antaa oikeita vastauksia heti tenttitilaisuuden päätyttyä, vaan ne näytetään vasta viimeisen session lopuksi. Olisi kuitenkin hyvä, jos voisitte käydä

katsomassa vastauksianne joko koordinoivan opetushoitajan (Jaana Skön) luona tai täällä TUKE:ssa. Tämä koskee aivan erityisesti rastilla hylättyjä.

OSCE:n pystyttämässä ja pyörittämässä on suuri työ. Henkilökuntaa on n. 50 näyttelijät mukaan luetuina. Jaana Skön yrittää ennakoita tenttiin tulijoiden määrää, mutta se on aika vaikeaa. Kaikki tenttiin oikeudet eivät aina ole siihen tulossa ja toisaalta ylemmiltä kurseilta saattaa tulla rastien uusijoita. Tenttiin pitää ilmoittautua viimeistään kaksi viikkoa ennen tenttiä. Tentin järjestäjät ovat kuitenkin hyvin kiitollisia, jos varmat tenttiin tulijat voisivat ilmoittautua hyvissä ajoin ennen määräaikaa.

Me kaikki opettajat olemme myös tutkijoita, joten OSCE:ssakin teh-

dään tutkimustyötä. Tentissä yksittäisen opiskelijan suoritus kertoo yksilön osaamisesta, mutta koko kurssin suoriutumisesta voidaan päätellä myös jotakin opetuksen perillemenosta. Opittu asia ei ole aivan sama kuin opetettu asia! Tutkimus saattaa olla sisäänkirjoitettuna rastiin tai sitten annan kyselyn tentin tauolla. Tuloksia käytetään tulevan opetuksen suunnittelussa. Hyvä opetus on meille TUKE:laisille aivan sydämen asia!

Leila Niemi-Murola
kliininen opettaja
Lääketieteellisen opetuksen tuki- ja
kehittämisyksikkö
PL 63, 00014 HY
puh: 471 61782

LÄÄKETIETEEN FILOSOFIA

Jumalatumake

Satuin taannoin viini-illan jatkoilla hauskaan keskusteluun teologin ja oikeustieteen opiskelijan kanssa. Oikeustieteilijä kertoi innolla tutkimuksesta, jossa aivoista oli löydetty keskus, jota stimuloimalla voitiin luoda uskonnollisia elämyksiä, jopa todellista uskonkiihkoa. Teologi ei tietenkään niellyt purematta kaikkia oikeustieteilijän vetämiä johtopäätöksiä. Keskustelu heijasteli halua käyttää tieteellisiä argumentteja väärässä paikassa. Välillä onkin hyvä pohdiskella tieteellisen tiedon rajoja.

Neuroteologian – uskonnollisen kokemuksen neurobiologian tutkimuksen – isänä pidetään usein Dr. James Austinia, joka teki pioneerityötä alalla. Suuren yleisön tietoisuuteen neuroteologia ponkasi 2001 maaliskuussa Newsweek-lehdessä. Eräs artikkelissa mainituista tutkijoista oli Dr. Andrew Newberg, joka on tutkimuksessaan kuvantanut budhalaismunkkien ja Fransiskaanimunkkien ja Fransiskaanimunkkien aivoja heidän keskittyessään rukoilemaan/mietiskelemään. Eräät tutkijat väittävät, että uskonnolliset kokemukset eri yhteisössä ovat niin samankaltaisia, että niiden täytyy muodostua samankaltaisissa radoissa. SPECT-tutkimukset antavat täysin uusia mahdollisuuksia tutkia aivojen aktivoitumista tällaisten kokemusten aikana.

Newberg tutki aivojen verenkierrossa tapahtuvia paikallisia muutoksia meditaation aikana. Tutkimuksessa havaittiin lisääntyneitä aktiivisuutta gyrus cingulilla, inferiorisella/orbitaalilla, dorsolateraalilla aivokuorella, dorsolateraalilla prefrontaalilla aivokuorella ja talamuksessa. Newbergin tutkimuksen ongelmat heijastelevat neuroteologi-

an yleisiä vaikeuksia. Newberg vertaili koehenkilöiden aivojen toimintaa normaalitilassa ja uskonnollisen toiminnan aikana. Normaalitilaa kuvatessa koehenkilöitä pyydettiin olemaan ajattelematta mitään, johon eräs munkeista totesi pyrkivänsä uskonnollisessa toiminnassa samaan – olemaan ajattelematta mitään.

Mitä sitten, jos voisimme tunnistaa aivojen ”hengellisyysvirtapiiriin” tai ”jumalatumakkeen”. Esimerkiksi Newbergin tutkimusasetelmassa kuvataan aivotoimintoja sellaisen toiminnan aikana, jota havainnoimalla tutkija uskoi koehenkilöiden kokevan aitoja uskonnollisia kokemuksia. ”Aidon” kokemuksen määritelmä nyt vain on loputon suo. Helposti voisi vetää hätiköidyn johtopäätöksen, että uskonnollinen kokeminen tai halu siihen estyy, jos tällainen aivoalue poistetaan. Ihminen voi rukoilla, vaikka hänen kaikki sormensa poistettaisiin. Hän ei kuitenkaan kykene ilmentämään yhtä rukoilun yleisistä normeista, eli ristimään käsiään.

Ajatellaan henkilöitä A, B ja C. A menee uskonnolliseen ti-

laisuuteen ja kokee perinteisen uskonnollisen kokemuksen. B on panttivankina talossa, jonka kaapannut terroristiryhmä lupaa päästää vapaaksi tietyn uskonnon edustajat. B näyttölee päästökseen vapaaksi. C taas on koehuoneessa, jossa hänen aivojaan stimuloidaan. A, B ja C voivat kaikki vaikuttaa ulospäin samankaltaisilta, heidän toimintansa voi tarkkailijan mielestä vaikuttaa samalta. Heidän aivotoimintansakin voisi kai periaatteessa olla samanlaista, B saattaa esimerkiksi näyttellä niin vakuuttavasti että uskoo itsekin

toimintansa aitouteen. Kenen kokemus on sitten aito? Fenomenalisti uskoo tajunnan intentionaalisuuteen. A olisi silloin kai ainoa, joka on uskottavan aidossa kontekstissa. Tiukka reduktionisti toteaisi kaikkien olevan samankaltaisessa tilassa, joten aitoudesta puhuminenkin olisi harhauttavaa. Usein intuition ohjaamana A käsitetään aidoksi, C epäaidoksi ja B on rajatapaus. Oikeaa mielipidettä ei ole.

Vaikka teologia on teologiaa ja tiede tiedettä, kumpikin on lopulta katsojan silmässä. Tiedeuskaisuus sen sijaan on

aikamme suurimpia trendejä, joten jumalatumake – jos sellainen on olemassa – on nykyäänkin kovassa käytössä. Tiedettä ei kuitenkaan tule käyttää uskontoja latistamaan. Varsinkin kun on paljon hauskeempaa ärsyttää uskontotieteilijöitä uskontotieteellisin argumentein.

Lähteet: The measurement of regional cerebral blood flow during the complex cognitive task of meditation: a preliminary SPECT study. A. Newberg et. Al/psychiatry research: Neuroimaging 106(2001) 113-122,

Mielipiteitä:

Näyttöä keskusteluun

Olkihatuttaa, kun antoisa keskustelu Näyttöön perustuvasta lääketieteestä tyssää usein alkuunsa venkutukseen. Lyttään tämän jutun alkuunsa, vaikken viitsinyt opiskella asiaa otsikkoa pidemmälle –argumenttien aatelia on ainakin seuraava: jos oikein ajattelee, niin kaikki lääketiede on näyttöön perustuvaa, miksi nimenomaan tämä sitten olisi Näyttöön perustuvaa lääketiedettä. Ehdotankin siis siirtymistä termiin Näytön vahvuuden arviointiin perustuva lääketiede.

Siltä varalta, ettei tämä jollekin kelpaa esittelen toisena vaihtoehtona EBM-lyhenteen hylkäämistä. Tämän tilalla voisi käyttää esim. Integration of Best Research Evidence with Clinical Expertise and Patient Values, by Best Research Evidence We Mean Clinically Relevant Research, by Clinical Expertise We Mean the Ability to Use Our Clinical Skills and Past Experience to Rapidly Identify Each Patients Unique Health State and Diagnosis, by Patient Values We Mean the Unique Preferences, Concerns and Expectations Each Patient Brings to a Clinical Encounter eli IBRECEPVBREWMCRRCEWMAUOCSPERIEPUHSDPVWMUPCEEPBCE.

Kun puhutte IBRECEPVBREWMCRRCEWMAUOCSPERIEPUHSDPVWMUPCEEPBCE:sta, puhukaa IBRECEPVBREWMCRRCEWMAUOCSPERIEPUHSDPVWMUPCEEPBCE:sta sen oikealla nimellä!

Nim. Ei syyttä tuhtunut

Onko sinulla mielipide? Liittykö se lääketieteen filosofiaan? Lähetä se sähköpostitse Q-kautiseen omalla nimellä, nimettömänä tai nimimerkillä. Otsikoksi voi laittaa LF – mielipiteitä.

Kuukauden vitsi:

Wilhelm Okkamalainen siivosi laboratoriotaan ja pisti vahingossa kätensä neulaan, jossa oli epäilyttävää verta. Lääkärillä päädyttiin estoläkitykseen, mutta pahaksi onneksi pilleri takertui Wilhelmin partaan, jolloin hän yhtäkkiä keksi:

- Okkamilaisen parta vei tsidovudiinin.

Mars & Venus

IHMISSUHTEET

Varaani

Joka numerossa vastaamme joihinkin lukijoita askarruttaviin ihmissuhdekysymyksiin, joita tänne toimitukseen tuntuu tulvivan. Vastajaat ovat kokeneita ihmissuhde-eksperthejä ja vastaaja valitaan aina kysymystä myöten. Eli älkää enää kärsikö tietämättömyyden alhoavan kysykää rohkeasti meiltä! Me vastaamme korulausein.

Tammikuun ensimmäinen kysyjä:

Aatos Rönssy, mikrobiologian opiskelija Rämetylätstä

Minulla oli kuuden viikon intensiivinen suhde suussani kasvaneeseen hiivasieneen. Kerran kun vietimme iltaa taas aivan kahdestaan tulin selittämättömistä syistä purskuttaneeksi etikkaa ja hiivani kuoli. Olen nyt potenu syyllisyyttä pitkään ja uskon olevani valmis uuteen suhteeseen. Mistä voisni löytää hyvän, uskollisen hiivan taas jakamaan kaikki iloni ja suruni?

Tammikuun ensimmäinen vastaaja:

gynekologian vapaa-ajan maisteri **Kaino Iso-Räpylä** (Vantaan Majavalammen tutkimuskeskus)

Minä tiedän vastauksen työni puolesta, mutta en sano. Jos se enää on mahdollista, tahtoisin, että tälläkin lehdellä säilyisi jokin taso näissä jutuissa.

Tammikuun toinen kysyjä:

Mercedes Benz 300 e, vm. 95, ml. 150 000

Olen ikäisekseni tosi hyväkuntonen takatuuppari enkä koe olevani henkisesti kukaan kovin vanha. Nyt olen rakastunut yhteen nuorempaan kaveriin, lajitoveriinkin vielä. Hän on tämä Mersun uusi perusmalli... niistä takavaloista ei helposti saa silmiään irti... olen ollut aivan myyty, mutta yksi ongelma kuitenkin on: hän on taksiauto.

Minusta tuntuu kuin hän kuluttaisi itsensä loppuun jo aivan nuorena. Hän on jatkuvasti kovassa ajossa eikä tunnu lainkaan huoltavan itseään. Viimeinen öljyn vaihtokin jäi väliin, kun kaveri oli ylitöissä. Yritä nyt siinä sitten vanhentua vastuuntuntoisesti kun toinen ei yhtään välitä.

Puhun hänelle yhteisistä eläkepäivistä Kangasalan Automuseossa, mutta ei hän kuuntele muuta kuin mittarinsa raksutusta. Sitä paitsi

YL
1883

MIES JA ÄÄNI – LAULA ITSESI MAAILMALLE

YLIOPPILASKUNNAN LAULAJAT (YL) OTTAA UUSIA LAULAJIA RIVEIHINSÄ AINA SYKSYISIN JA KEVÄISIN LAULUKAUDEN ALKAESSA. PÄÄSYKOKKEET JÄRJESTETÄÄN TIISTAISIN VANHALLA YLIOPPILASTALOLLA KLO 20.20 ALKAEN HARJOITUSTEN YHTEYDESSÄ.

YL ON KUNNIANHIMOINEN, AKATEEMINEN MIESKUORO, JOKA KESKITTYY KONSERTTI- JA TALTIOINTITOIMINTAAN KOTIMAASSA JA ULKOMAILLA. KUOROA JOHTAA **MATTI HYÖKKI**.

LISÄTIETOJA KUOROSTA JA PÄÄSYKOKKEESTA SAAT OSOITTEESTA [WWW.YL.FI](http://www.yl.fi) TAI OTTAMALLA YHTEYTTÄ ÄÄNENJOHTAJA **LASSE RÄMÖÖN** PUHELIMITSE GSM 050 586 3300 TAI SÄHKÖPOSTITSE LASSE.RAMO@HELSINKI.FI

Tee Testi!!!

KUKA OLET?

hän vie koko ajan naisia baarista kotiin vedoten, että se kuuluu hänen työhönsä! Mikä neuvoksi? Jos en pian ratkaise tätä ajan hirvikolarin tai vaikka itseni jokeen.

Tammikuun toinen vastaaja:

Kimmo Aisa, Automekaanikko
F1-talli Benecolilta

Olen tottunut vähän korkeaviritteimpiin kysymyksiin, mutta ehkä löydän jonkin ratkaisun. Veljeni on ajanut taksia ja hän kertoi, että useimmiten autot myydään kolmen vuoden jälkeen, ne kun on verottomia ne taksiautot ja niistä saa hyvät rahat.

Pistät vaan kovan tarjouksen sisään ja saat ukon omaksesi. Lisäksi hyvä keino nuorentaa ajossa nuhjaantunut ajokkia on kääntää mittarin vaijeria poralla toiseen suuntaan. Sitten voit laittaa sahajauhoja öljytilaan ja paikata maalinaarmut vahaliiduilla. Kyllä se siitä sitten hyvin menee kunhan vaan sujautat katsastusmiehelle satasen.

**Rakastaako miehesi sinua? Oletko hyvä seksikump-
pani? Onko sinulla homogeeni? Oletko menesty-
jätyyppiä? Soiko korvissasi? Oletko koskaan ollut
hoidossa mielenterveydellisistä syistä?**

Monenlaisia on testejä, mutta tässä on nyt viimeinen testi, jonka koskaan tarvitset! Tee testi, pystytkö jättämään tyhmit juorulehtitestit väliin!

Jos pystyit sivuuttamaan otsikon lukematta sen pidemmälle, selvisit testistä. Olet itsevarma, älykäs ja kiinnostunut vain hienoista ja hyvistä asioista. Jos kuitenkin nyt luet tätä tekstiä, olet valitettavasti epäonnistunut ja olet siis kaikkea muuta. Voit kuitenkin kokeilla onnistua minkä tahansa surkean kosmopolita-
nin kanssa: seuraavan kerran kun näet sanat "tee testi", heitä koko lehti menemään ja maailma on varmasti taas vähän parempi paikka!

RoXibion

MILCOPEN

Mitä? Hä ? Nyt?

Varaani

KUULUISIEN IHMISTEN SUKULAISTEN HAASTATTELUT OSA III

Tässä haastattelusarjassa on tarkoitus tutkia lahjakkuuden esiintymistä suvutain ja haemmeikin opiskelijoiden joukosta lahjakkaiden (lue: kuuluisien) ihmisten sukulaisia. Tahdomme osoittaa, että suurimmalla osalla lahjakkaista (lue: kuuluisista) ihmisistä on sukulaisia, jotka ovat kyllin lahjakkaita turhautumaan, mutta eivät kyllin lahjakkaita menestymään (lue: tulemaan kuuluisiksi). Tätä turhautumistaan he purkavat mm. opiskeleamalla lääketiedettä.

Tänään haastattelemme kuuluisan oopperalaulajattaren sisarenpoikaa Toni Mattilaa. Hän on monissa tilanteissa todistanut lahjansa myös laulajana, mutta kuitenkin opiskelee lääkäriksi. Mistähän tässä on kyse? Haastattelemme kaveria puhelimitse...

Haastattelija: Haloo! Onkos siellä kiljukaula Karita Mattilan sisarenpoika Toni Mattila?

Toni: Olen minä, mutta en kyllä ole suk...

Haastattelija: Kuulin sinun kerran laulavan sitseillä heelankooria, enkä ollut oikein vakuuttunut tuosta näytteestä. Oletko oikeasti todella keho laulaja?

Toni: Tä? Ei kai sitä nyt... siis tarkoitan, että moni laulaa varmaan kehoimm...

Haastattelija: Ei nyt puututa siihen sen enempää. Aiot lääkäriksi. Haluatko ammattiin, jossa on näennäisauktoriteettia, jotta voisit kostaa omat epäonnistumisesi laulajana potilaille?

Toni: Kukas sinä oikei...

Haastattelija: Olen usein kuullut äänesi murtuvan kummallisissa paikoissa? Jatkuuko puberteetti?

Toni: Mulla on tää astma ja haista sinä kuul...

Haastattelija: Sitten on tämä saliharrastus ja nyrkkeilykerho. Näytät nykyään lähinnä kankealta, mutta et kovin vahvalta. Aiotko kiusata pienempiäsi?

Toni: Tuu kuule tänne san...

Haastattelija: Tämä varmaan riittääkin tältä kerralta. Kaveri ei kestä verbaalista haastetta. Tere, taliaivo!

6.12.2002.r

Valmistautuminen The Linnan juhliin alkaa useimmilla jo viikkoja ennen itse tilaisuutta - siis kaikilla naisilla. Miesten vaikeaan pukuvalintaan löytyy usein ratkaisu vasta viime hetkillä, kunnes viimeinkin muistaa minne sen pingviinipuvun edellisen vuoden jälkeen laittoikaan. Siellähän se roikkuu Q-kautisen pukukaapin perällä pesulan pussissa täysin steriilinä, valmiina loistamaan ja takaa muuntumisen täysin samannäköiseksi noin tuhannen muun vieraan kanssa.

Vuoden 2002 kutsu tuli juuri ajallaan eli ei ollut tänä(kään) vuonna eksynyt postissa. Q-kautisen kokeneena reporterina minut päätettiin lähettää (taas) katsastelemaan Linnan tunnelmaa ja raportoimaan asiasta arvon lehtemme. Etkojen tunnelma oli odottava ja jopa hieman hermostunut, mutta sellaista tilannetta ei olekaan, jota ei pienellä lämmikkeellä saisi vapautumaan. Tällä kertaa käytin Prahan tuliaisista siihen tarkoitukseen. Pidennetty limusiinimme tuli aivan oikeaan aikaan ja matka kohti päättilaisuutta voitiin aloittaa. Linnan lähettyvillä poliisit olivat tulleet turvaamaan reporterimme saapumista. Maantielaivamme ajoi pysähtymättä aivan oven eteen, jossa valtakunnan parasta tarjoavat ovimiehet antoivat auttavan kätensä. Televisiokamerat olivat vastassa jo ulko-ovella, mutta siitä hämmästyttämättä jatkoimme sisätiloihin.

Sisätiloissa tyylikkäästi pukeutunut jo hieman harmaantunut herrasmies tarkasti jokaisen kutsun, jottei ”kuokkavieraita” olisi saapunut tilaisuuteen. Enhän minä sitä kutsua olisi tarvinnut, koska Q-kautisen pressikortilla pääsee paikkaan kuin paikkaan. Illan ainoan miinusmerkinnän sai narikkatiloissa ollut miltei sietämätön kylmyys, mutta illan kuluessa sitäkin viileyttä oppi arvostamaan. Päällysvaatteiden jäädessä narikkaan oli aika tarkistaa oliko tukka hyvin ja ettei kello näkynyt, siis aika tarkastaa paikalliset fasiliteetit. Erittäin hulpeat tilat,

kyllä. Neliöitä löytyi miesten puolella noin 5-6 Medioma I:n yksiyön verran.

Kellon lähestyessä iltaseitsemää oli paikoin aika turvallinenkin olo - vieressäni seisoi poliisiylijohdaja Naulapää. Kadettien saapuessa portaiden juurelle oli aika valmistautua tilaisuuden alkamiseen. Suuren joukon siirtyessä yläaulaan alkoi suurella osalla kutsutuista näkyä hieman hikikarpaloita otsanahassa. Oliko kyse jännityksestä vai hel&%tin kuumista spottivaloista, sitä en tiedä. Musiikki alkaa soida, juhlasalin ovet avautuvat, on aika miettiä sanoja Tasavallan Presidentille. No, ei niitä tarvinnut miettiä. Vieressä seisoi hymyilevä nuori neitokainen, joka opasti jokaista juhlijaa sanomalla: ”Kätellessä sanokaa vain oma nimi.” Adolf Ehrnroothilla on tainnut huonontua kuulo ikääntyessään, kun joka kerta on ollut asiaa enemmänkin kuin oma nimi. Syitä voi olla tietenkin muitakin. Herra Ehrnrooth ei ikävä kyllä toista vuotta peräkkäin päässyt johtamaan Mannerheimristin ritareita juhlasaliin, heitä oli paikalla pari tusinaa. Heidän jälkeensä saliin asteli tunnettuja julkisuuden henkilöitä, urheilijoita ja Q-kuukautisen reporterit, joka myös muistettiin mainita nimeltä TV1:n suorassa lähetyksessä - terveisiä kollegoille sinne Isoon pajaan. Televisiossa matka salin ovelta Tasavallan Presidentin luokse näyttää piiitkältä, mutta paikan päällä matka ei montaa askelta kestä,

etäisyys on noin 2 metriä. Lämpimän kädenpuristuksen jälkeen on aika siirtyä kätelemään valiokunta-neuvosta, joka menee myös hyvin, vaikka herra Arajärvi hämmästyikin soudun olympiakultamitalisti Sylvi Saimon vahvaa rutistusta. Se mitä televisiokamerat eivät näytä on pari metriä korkea valokuvaajien muuri keskellä salia, joka saa paikoin aikaan ukkosmyrskyä muistuttavan salamaryöpyn.

Kättelymuodollisuuksien jälkeen oli aika siirtyä yläkertaan, jossa tarjoiltiin illan ensimmäiset boolilasilliset ja vaihdettiin kuulumiset muiden paikalle kutsuttujen kanssa. Illan aikana keskusteluja käytiin mm. Marjo Matikainen-Kallströmin, Aatos Erkon, Hilikka ja Matti Ahteen, Leena ja Hjallis Harkimon, Jari Vilénin, Seppo Kujalan, Kirsi Pihan ja Pasi Tuomisen sekä Markus”Marzi”Nymanin kanssa, vain muutamia mainitakseni. Tunnelma oli paikoin erittäinkin lämmin ja tiivis. Presidenttien Koivisto ja Ahtisaari saavuttua paikalle oli aika siirtyä alakertaan tarkastamaan illan kattaus. Ruokapuolelta löytyi aivan mahtavia cocktail-leipiä ja todella maukasta mätikakkua. Suolaista ruokaa riitti, mutta kyllä makeankin puolella oli edustus erinomaista. Vadelmakakun vadelmat olivat aivan valtaisia ja muutama erehtyikin luulemaan sitä mansikkakakuksi. Juomapuolella oli vaihtoehtoina puna- sekä valkoviiniä(erinomaisen pirteää), olutta(myös illan teemaolutta) ja alkoholittomia vaihtoehtoja. Boolimaljoja ei ollut ruokapöydissä, vaan niille oli varattu omia tarjoilupöytiä kaikkialla ympäri rakennusta.

Presidenttiparin hengähdystauon jälkeen oli aika siirtyä tanssilattialle. Presidenttipari aloitti poikkeuksel-

lisesti Georg Malmsténin Leilavalssilla kunnioittaen säveltäjän syntymän satavuotispäivää. Alkuun tanssilattia oli niin täynnä tai jopa täydempikin kuin televisiossa näyttää, mutta muutaman kappaleen jälkeen oli virtuoosienkin aika täyttää tanssilattia. Kadettien tehtävänä oli tanssittaa yksin jääneitä neitokaisia, jotka muuten olisivat vain jääneet kauniiksi seinäruusuiksi.

Kellon lähestyessä kymmentä ja televisioväen alkaessa pakata varusteitaan tunnelma hieman keveni ja viimeisetkin jäykistelijät tajusivat olevansa bileissä. Pienen sysäyksen tälle nousulle antoivat myöskin Kaartin soittokunnan pojat, jotka pistivät soittolistansa uusiksi ja aloittivat rock’n’roll setin. Lusikkansa soppaan taisi myös laittaa yhä maistuvampi booli. Myytti siitä, että maljoihin lisäiltäisiin viinaa, tuntui olevan vain se myytti. Syy

tuohon uskomukseen johtuu varmaankin siitä, että sitä boolia oli joka kulmassa ja nurkkauksessa. Mikäli kulki boolitiskin ohitse käsi sivulla, oli käteen ilmestynyt täysi boolilasi. Sama malli toistui, mikäli nojaili tiskiinkin vajaan lasin kanssa.

Linnassa juhliessa kannatta muistaa, että niillä korkeilla pylväillä on myös jalustinosat, hieman leveämmät tosin. Tämän sai eräs nimeltämainitsematon julkisuuden henkilö todeta tupakkahuoneeseen kiirehtiessään. Kyseinen tupakkahuone oli alkuiltasta wannabe-julkkisten ja median valtaama alue, jossa paikoin jopa jonetettiin antamaan haastattelua tai otattamaan kuvia itsestään.

Huikean illan kääntyessä yön puolelle oli aika harkita jatko paikkoja. Vakiokävivät(allekirjoittanut ym.) olivat jo aikaa sitten varanneet jatko paikkansa, joten ilta oli jo pedattu täydellisyyttä hipoen. Etukäteissuunnitelmista huolimatta lähdimme katsastamaan meiningin Kalastajatorpalla, joka on suosittu urheiluväen jatko paikka(Kummola, Mäkinen, Harkimo...). Illan viimeisen haastattelun sanoma oli Hjalikselta:”Shit mä annoin potkut shille!”. Kotiin saavuttuamme laitoimme juhla-asusteet odottamaan ensi vuotta Q-kautisen pukuvarastoon.

Sanoisin illan tilaisuudesta sen vielä kokemattomille - kannattaa kokeilla. Tunnelma oli lämmin ja ihmiset olivat iloisia. Jos vertaa tilaisuutta hyvin bileisiin, sieltä puuttui oksennukset - asia, joka ei jäänyt vaivaamaan mieltämme. Ai, miksikö olen puhunut koko ajan me-muodossa? Seuralaiseni illan juhlissa oli muodostelmataitoluistelun maailmanmestari Inka Eräkangas (kuvassa oikealla).

Kollega kaapissa

IHMISUHTEET

Kandipitoisissa pikkujouluissa kaverini totesi, että miehillä on usein rasittavan kaksijakoinen suhtautuminen ns. tyttöjen väliseen ystävyyteen, eli nousuhumalassa pussailuun. Periaatteessa se on kuulemma kivaa katseltavaa, mutta jos sitä harrastaa liian usein, se alkaa ärsyttää ja herää epäily, että tyttö tykkääkin tytöistä. Jätän moisen kommentoinninänsä omaan arvoonsa, kenties ko. mieshenkilönkään arvostelukyky ei ollut aivan terävimmillään tämän lausuman syntyhetkillä, mutta sivulauseen sisältö antoi kieltämättä ajattelemisen aihetta.

Minkäs teet, kun mielessä pyörivät kauhukuvat suvaitsemattomasta lääkäriyhteisöstä; lopulta en saa edes äitiyslomasijaisuutta Karjalohjan tk:sta. No, tätä pelkoa minulla tuskin oikeasti on, olen kuitenkin enimmäkseen hetero ja sitä myöten yleisen mielipiteen hyväksymä. Mutta entäs, kun kuudestasadasta lääkisopiskelijasta pääkaupungissa varmasti löytyy muutama homoseksuaali? Mitä he tästä ajattelevat, ja muuten, miksi minä en tunne yhtäkään?

Ilmeisesti luennolta jos toiseltakin löytyy nurkasta vaatekaappi. Toinen vaihtoehto on uskoa, ettei lääkiksessä ole homoja eikä lesboja, sillä he eivät halua lääkäreiksi, ammattiryhmän konservatiivisen imagon vuoksi. En minä ainakaan toivoisi kohtaavani Karjalohjan mummojen ja vaarien reaktiota siihen, että heidän omalääkäriensä virallisti juuri parisuhteensa kaljun naisen kanssa. Kollegoiden suhteen tosin toivon, että muutkin kuin minä ovat ylpeitä liberaalista

Skandinaviasta, eikä seksuaalivähemmistöön kuulumisesta enää muodostu estettä lääkärinuralle.

Ratkaisu alkuperäiseen ongelmaani on tietysti, ettei pussaile kenenkään kanssa. Niinhän sitä luulisi. Eräs miespuolinen henkilö kiinnitti hiljan huomiota tyttökaveriini, jolla ei ole tapana seurustella, eikä myöskään suudella niin tyttöjä kuin poikiaakaan missään bileissä – ”onko se lesbo?”

Käy se toisinkin päin. Päivänä muutamana mainitsin ystävälleni, että eräällä miespuolisella lääkisläisellä näyttää olevan monia hyviä ominaisuuksia, mm. klassiset fiksu, hauska, hyvännäköinen ja sinkku. Tuomio kuului, että sori vaan, mutta luulen että se tykkää pojista.

Harmittelin asiaa hetken, kunnes tyytyväisenä muistin yhteisen opiskelupaikkamme kirjoittamattoman säännön. Ei täällä kukaan ole homo.

SINKKUELÄMÄÄ

DOSYKLIN

Joululomalla selasin kaikkien naisten raamattua Cosmopolitania ja törmäsin artikkeliin 'Sinkkujoulun sielu'. Tekstissä päiviteltiin sitä, miten ahdistavaa sinkkuna on nähdä jouluisia mainoksia perheidylleinen. Kun enkelikiharaiset lapset isän sylistä laittavat kuuseen latvatähden, joulunsa yksin viettävän silmät eivät kostu liikutuksesta. Cosmon mukaan sinkulla on tasan neljä tapaa kuluttaa pyhänsä: hän voi joko katsoa yksin kotona Sinkkuelämää-videoita, ahmia vanhempien hoteissa ylen määrin lanttulaatikkoa, tappaa aikaa baarissa puolittutujen kanssa, tai yksinkertaisesti jäädä töihin.

Minulle näistä neljästä sen oikean valitseminen ei tuottanut vaikeuksia. Matkustin riemumielin vanhempieni luokse valmiiksi katetun pöydän ääreen enkä valittanut kohtaloani. Ajatus joulun viettämisestä (kuvitteellisen) puolisoni saatikka (vielä olemattomampien) lasteni kanssa puistatti: ettäkö itse pitäisi jynssätä ikkunoita, kaulita pipareita ja survoa perunoita! Ei kiitos. Jouluna haluan maata sängyssä (yksin), lukea kirjaa (rauhassa) ja syödä suklaata (määrättömästi), eikä siihen tarvita yhtään silkohapsista lasta seuraksi.

Pyhien jälkeen Helsingin Sanomissa oli pääkirjoitus otsikolla 'Yksineläjät kaipaavat hyväksyntää'. Sen mukaan etenkin yksineläviä naisia nimitellään ja leimataan itsekkäiksi. Yksinäisiin miehiin ei suhtauduta yhtä pahansuovasti, mutta heikomman sosiaalisen verkostoitumisensa vuoksi heitä uhkaa syrjäytyminen naisia useammin.

Säikähdin. Nuoret railakkaat sinkut ovat jopa kadehdittu ryhmä, vaikkei syytä ehkä olisikaan, mutta keski-ään lähestyessä paritomuus saattaa todella menettää hohtonsa. Nuoren sinkkuutta pidetään omana valintana, mutta jollei paria siinä kolmenkymppin kieppeillä ala löytyä, on jossain jo varmasti vikaa.

Varoituksen saaneena päätin ryhdistäytyä ja ehkäistä tulevan kurjuuden alhoni. Uutena vuotena lähdin ulos täydessä tällingissä ja kaikki vastaanottimet viritettyinä. Lukuisten, toinen toistaan kelvottomampien miestenkuvatusten lähentely-yritysten jälkeen tein uudenvuodenlupauksen: en enää lue Cosmoa, Helsingin Sanomista puhumattakaan. ■

PÄLPÄLJÄKÄJÄKÄ

JUORUILU

**Tässä numerossa Q-mia aaltoja nostaa esille aiheen, joka on varmasti askarruttanut lukuisia miehiä jo aikojen alusta. Pojat kun saattavat kovaan ääneen ihmetellä, miten ihmeessä tytöt jaksavat jäkättää puhe-
limessa tai kahviloissa tuntikausia yhteen soittoon. Mistä ihmeestä näissä sessioissa oikein jaksetaan jauhaa näin pitkään? Useimmiten pojat vain niputtavat kai-
ken tämänkaltaisen toiminnan yhdellä hieman pahansuovalla sanalla: juoruilu.**

Q-mia aaltoja haluaa nyt sivistää tietämättömiä ja samalla pitää jonkinasteisen puolustuspuheen. Tätä seurustelutoimintaa voisi paremminkin kutsua “tietojen vaihdoksi ystävien kesken”. Linaanpa erästä hyvää tyttöystäväni asian tiimoilta: “Eihän me kerrota niitä asioita mitenkään pahansuovasti, että taas sekin mokas tai oli idiootti. Eikä aikomuksena ole levittää niitä eteenpäin. Ehkä ne silloin ei ole juoruja vaan kahdenkeskistä jutustelua? Me vaan hahmotetaan maailmaa ja ihmisiä ympärillämme.” Tässä kommentissa kiteytyy se, miten tällä seurustelemisella ei todellakaan toivota kenellekään pahaä eikä tähdätä ilkeilyyn, vaan kyseessä on enemmänkin tietynlainen terapiamuoto.

Tytöille on erinomaisen luonnollista jakaa kaikki asiansa parhaan tyttökaverin kanssa. Parhaan kaverin kanssa puidaan kaikki opiskelusta duuniin ja sänkykumppaneista tv-sarjojen tahtumiin. Jos yksi tyttö sattuu kuulemaan jonkin hämmentävän tai muuten vaan mielenkiintoa

herättävän jutun jostain kolmanesta osapuolesta, niin kyllä sen kertoo parhaalle ystävälleen, sen sijaan että pohtisi sitä yksin päissään hiuksiaan repien. Siinä vaiheessa ei ole mitään merkitystä sillä, että jutun alkuperäinen lähde olisi painottanut jutun olevan huippusalaista tietoa, jota ei todellakaan saa kertoa kenellekään. Tyttö ymmärtää viestin ja lupaa olla levittämättä tietoa eteenpäin, mutta parhaaseen kaveriin asti tämä vaitiolovelvollisuus ei kyllä ulotu.

Valitettava seuraus tälle on se, että kun tämä ajatusprosessi on toistunut parikymmentä kertaa ja sama tiedonjyvänen on jo käynyt läpi 20 tyttökavereiden välistä keskustelua, on kyseinen mehukas juttu jo päätynyt melko laajan ihmisjoukon tietoisuuteen, vaikka kukaan ei olisi toivonut näin käyvän. Sitä vaan sattuu ja so not. Onneksi mehukkaita jutunaiheita kuitenkin ilmaantuu lisää jatkuvalla syötöllä ja vanhat paljastukset ja skandaalinpoikaset unohtuvat nopeammin kuin tenttiin opiskellut asiat heti kuulustelun jälkeen.

Ravintokimara

QOURMET

Juttusarjamme toisessa osassa suuntaamekin kokonaan Uuteen Maailmaan – tuohon kuuluisaan Ameriikkojen Yhdysvaltoihin, maailman ainoaan todelliseen suurvalttaan. Todellisen suurvallan tapaan Ameriikoissa ei ole vaikeaa löytää meitä alan maistelun harrastajia kiinnostavia kohteita, maahan on kutakuinkin täynnä tuota suloisinta tuotetta.

Kiinnostukseni erityisesti on viime vuosina kohdistunut aurinkoiseen Kaliforniaan, jonka pellot ovat tuoneet kiellemme jos jonkinlaisia tuotteita. Erikoishuomion ansainnee ohjaajakuuluisuus Francis Ford Coppolan tuotokset, joihin perehdyimme tänään.

F rancis Ford Coppolan kakka, vuosikertaa 2001

Kakan valmistukseen on käytetty perinteisiä amerikan-italialaisia herkkuja kuten kermaista pastaa (40%), rasvaisia perunoita (30%) sekä kermajäätelöä (30%). Tuotetta on kypsytelty jo pitkään (ehkä jopa Apocalypse, Now ajoista saakka – kuka tietää?) ja on tuottajan mukaan valmista nautittavaksi vaikkapa heti ja sitä ei pitäisi varastoida pitkään.

Ulkonäkö (pisteet 0-2)

Väriltään kakka on kauniin rusehtava. Syvä väri viittaa pitkään varastointiin, mahdollisesti posliiniastiassa.

Pisteet: 1,25

Tuoksu (pisteet 0-6)

Tuoksussa voi aistia kultaa (oscareista), suitsuketta ja Kalifornian ketojen paahteisuutta. Tuoksussa on syvyyttä ja leveyttä, huone on tuuletettava hyvin maistelun jälkeen. Miellyttävän yllättävä mädän lemahdus.

Pisteet: 4

Maku (pisteet 0-9)

Kakan maku on varsin alkuha-pokas. Mehumaisesta raikkaudesta ei ole tietoaakaan. Samet-tinen suklaisuus sävyttää pitkää, lämmintä makua, jossa voi astia vielä luumua (Francis tunnetusti käyttää luumuja, huono ruoan-sulatus, tiedättehän), rusinaa ja mantelia. Kakka jättää suuhun hennon, mutta viipyilevän jälkimaun.

Pisteet: 7

Yleisarvosana (Tähdet)

F F C on todella löytänyt oman alansa. Kalifornian tilallaan tämä nero saa aikaan ihmeitä. Tämä kakka sopii erinomaisesti vaikka jälkiruoaksi – nautitaan pureskellen.

Arviointi: ☐

TÄHDET:

- ***** Erinomainen
- **** Hyvä
- *** Kelvollinen
- ** Ala-arvoinen
- * Paha
- ☐ Pelkkää paskaa

KulttuuriPuLi

Q-KAUTISEN OLUENMAISTELUILTA 18.1

Olutta saapui maistelemaan illan aikana yhteensä noin kymmenen toimituksen jäsentä. Arvostelu suoritettiin ryhmätyöskentelynä lasiin sylkemättä. Tämä arvostelu on toimituksen uhraus lukijakuntansa eteen. Arvostakaa siis pyrkimyksiämme tarjota teille eväitä juoman valintaan.

K a j's Juleböje'r (Scandlines)

Tanskalainen erikoisolut, jonka valmistuksessa on kiinnitetty erityisesti huomiota hinta-laatusuhteeseen ja purkin kauniin siniseen ulkomuotoon. Purkissa on pelottavat lokit, jolla on isot hampaat. Toinen symboloi krapulaa ja toinen deliriumia. Olut on valmiiksi väljähtänyt ja se maistuu aavistuksen oksennukselta. Olut ei siis tuopissa seisossaan varsinaisesti pilaannu. Tällä merkillä on paras hinta-laatusuhde, ehdottomasti paras hinta-laatusuhde.

Arvosana: kaksi tuoppia viidestä

Mississippi Mud (Mississippi Brewing Company)

Olut muistuttaa hiukan pääsiäisolutta ja tuntuu suussa hapatetulta leivältä. Se on nimensä veroinen ulkomuotonsa ja makunsa puolesta. Pullo on hyvin kaunis ja siinä on perusteellinen varoitus raskaana oleville juopoilta. Sen voi laittaa kahvasta vyölle, jolloin Surgeon Generalin (vaarallinen, kuuluisa kirurgi-kenraali) varoitus peittyi näkyvistä. Osa juojista tosin tuntee

tarvetta piestä vaimonsa ja muuttaa asuntovaunuun.

Arvosana: kolme ja puoli tuoppia viidestä

Kopparsberg's Mixed Malt Persi- ka (Kopparsberg)

Ensi kerralla tämä vaalea, huu-
likiilteelle tuoksuva pseudo-olut
(Ruotsista, tietty) arvostellaan
kakka-arvosteluissa. Purkissa lu-
kee maustettu olut: kyseessä lienee
sekoitus pullonpohjallisista olutta ja
siideriä, kun ne ovat seisonet yön
yli saunassa ja niihin on sujautettu
jokaiseen jauhettu Juicy Fruit. So-
pii Smurffi-limpsan ystäville. Yksi
arvosteluraadin jäsen piti tästä
sotkusta, kokeilkaa ihmeessä, hy-
vät lukijat, niin että ostate yhden
purkin viiteen mieheen ja sitten
lisää, jos maistuu.

**Arvosana: miinus yksi tuoppi
viidestä (ns. pierutuoppi)**

New Castle Brown Ale (New Castle Breweries)

Tässä laadukkaassa oluessa on suomalaisen oluen tutut, hyvät peruspilarit, mutta se on pehmeämpi ja juttelee kielen keskiosissa henkeviä. Osa arvostelijoista ei pidä New Castlen mausta, heistä se muistuttaa liikaa appelsiinimehua tai oksennettavaa simaa. Yleisesti olut kuitenkin herättää paljon keskustelua ja pettyneetkin arvostelijat löytävät oluesta monipuolisuutta. Olut kilpailee rehdisti sekä vaaleissa että tummissa. Se on välimaastossa ja silti molemmilla puolilla pitkällä kuin Rädyn keihäs. Oluessa on paras hinta-laatusuhde, koska se on koko vuoden alennuksessa.

Arvosana: neljä tuoppia viidestä

Mansfield Original Bitter (Mansfield)

Olut on todella katkeroon vivahtava. Suussa juoma tuntuu raadin mielestä vessapaperilta, öiseltä kissan vierailulta ja hapankaalilta. Oluen väri on pehmeä kupari, löylykauhamainen, kaunein olut maistelluista. Oluella on huono hinta-laatusuhde.

Arvosana: kaksi tuoppia viidestä

Guinness (Guinness)

Kestosuosikki ja monien raatilaisten vanha tuttu saa heti raadin hiljaiseksi. Oluen väri on mämmimäinen ja houkutteleva ja vaahtokin on onnistunutta jopa tölkistä. Hieman hapana, tumma terva kuiskii täyteläisen paahteen joukossa omaa suveriiinia lauluaan. Tölkissä on tavallista pienempi pingispallo (Widget), joka mahdollistaa tölkin käyttämisen rytmisoittimena.

Arvosana: kolme ja puoli tuoppia viidestä (vaihteluväli 2-5)

Velkopopovicky (Pivovar Velke Popovice), vaalea ja tumma

Vaalea: Heti pullon avauduttua tuulahtaa meri luoksemme leikkimään ja arvuuttelemaan ikuisilla mysteereillään. Tämä on oluiden pop-musikiikkia, pop-musiikin kultakaudelta, tässä on tarttuva melodia ja menevä rytmi. Tämän haluaa kuunnella uudestaan ja uudestaan kunnes levy kuluu puhki tai grammarin neula tylstyy. Ei riitele raadin kanssa ja tämä harmonia vallitsee nyt arvosteluakin ja juomamme hallitsee kilpailua vaaleiden oluiden sarjassa. Miltei täydellinen!

Arvosana: neljä ja puoli tuoppia viidestä (vaihteluväli 4-5)

Tumma (Dark): Suomen nuorisoin perinteisin ystävä hieman tummemmista olusista. Olut kutkuttelee makeudellaan ja saa vieläkin varauksettomamman kannatuksen raadilta kuin vaalea sisarensa. Hennosti alas soljuva sametti tai kehräävä, lämmin angorkissa viettelee kallistamaan lasia heti ensi kosketuksen jälkeen uudestaan. Tämä juoma on oluiden Danny JA Armi, mutta maine ei ole nuossut tälle juomalle hattuun. Se jaksaa edelleen miellyttää yleisöä ja antaa kaikkensa jokaisessa esityksessään! Sarjassaan täydellinen!

Arvosana: Viisi tuoppia viidestä (vaihteluväli 5)

Koff (Sinebrykoff)

Hernerokkamainen tuoksu, lyhyt pistävä maku, joka ei loukkaa eikä imartele. Illan ensimmäisenä oluena Saharan lenkin jälkeen tai saunassa humalahakuisesti toteuttaa vaatimattomasti tärkeää tehtäväänsä. Suositellaan kaikille imeväisistä eläkeläisiin. Tämä olut sopii myös raskaana oleville juopille.

Arvosana: kolme tuoppia viidestä (koko olut on kompromissi – se on tasalaatuista, mutta ei palvele mitään erikoistarkoitusta)

SYITÄ OLLA OSALLISTUMATTA PAKINAKILPAILUUN

Koska osallistuminen mahtavaan pakinakilpailuumme on ollut loistavista palkinnoista huolimatta surkeaa, yritän tässä uudessa VOITTA-JAPAKINASSANI arvioida syitä, jotka ovat syynä lukijakunnan henkiseen ummetukseen.

Toivottavasti tästä nyt joku saisi puhtia ja kirjoittaisi lehtemme edes yhden kilpailupakinan. Olisi hauska pilkata huonoa pakinaa; nämä tuomarin itsensä kirjoittamat pakinat ovat taitavia ja mielenkiintoisia, mutta niistä ei voi repiä huumoria (ainoa oikea huumori syntyy toisten lyttäämisestä). En voi muuta sanoa kuin, että vetäkää ämpäri päähänne ja täyttäkää se vedellä, hyvät lukijat.

Ensinnäkin voi olla pelottavaa paljastaa ajatuksiaan arvosteltavaksi vieraille ihmisille. Tätä pelottavampaa ajatusten arvostelun saralla on oikeastaan vain niiden paljastaminen tutuille. Sitä kautta he voisivat saada ajattelijasta käsityksen ajattelijana ja ajatella jättävänsä hänet tästedes huomiotta tai vaikkapa kivittää hänet kuoliaaksi. Näin on käynyt monille tuttavilleni, jotka ovat osallistuneet tuttaviansa järjestämiin pakinakilpailuihin. Koska arvosteluraadin jäsenistön todellisista henkilöllisyyksistä ei voi olla varma, suosittelen pitäytymään osallistumasta lähinnä kivitysuhun vuoksi.

Ainoa kritiikin hiven tätä erinomaista syytä kieltäytyä kilpailuttamasta pakinoitaan vierailta tai tutuilla oli oletus, että pakina sisältää ajatuksia ja vielä omia sellaisia. Tästä ei vielä kuitenkaan ole riittävästi todisteita, mutta en luekaan muita lehtiä kuin Q-kautista, jossa vasta harjoitellaan ajatusten esittämistä. Olen kuullut muualla opiskelevalta pikkuserkultani eri olojen opiskelijalehdissä esitettävän

pakinamuotoisia ajatuksia. Hän opiskelee laillistetuksi parittajaksi. Moni sen alan vaikuttaja on valinnut ilmaisumuodokseen pakinan, koska kilpailu on alalla kovaa ja nimimerkin turvin toimiminen on järkevää.

Vielä yksi syy tulee mieleeni! Tämä pohjaa vanhaan kansanviisauteen tai sanontaan (pakinoitsijat eivät tee taustaselvittelyä, se on historioitsijoiden tointa) eli on todennäköisesti totta tai tarua. Pakinoinnissa on lähinnä kyse itseksensä puhumisesta, joka on lapsena opitun hokeman mukaan hulluuden merkki. Jos merkitsee hulluuttaan kovasti, voi käydä kuten alun kohdassa, jossa jää ystäviensä hylkäämäksi tai kivittämäksi. Toinen vaihtoehto on, että saa mitä tilaa: pääsee paikkaan missä voi tavata uusia ystäviä, jotka ovat myös pakinoitsijoita. Tuossa paikassa sinulle ja pakinoitsijaystävillesi jaetaan pillereitä, jotka saattavat auttaa käsittelemään pitkään hämmentäneitä aiheita, kuten miksi äitini on seepra ja liikennevalot ovat tikkukaramelleja.

PALINDROMIT

Hei kaikki sanankääntelyn taidon ystävät tai muuten pakkomielteisiin taipuaiset! Nyt on vihdoinkin saatu Q-kautiseen oma palindromipalsta, jonne kaikki voivat lähettää keksimiään palindromeja ja hauskoja sananmuunnoksia. Osallistukaa nyt ihmeessä sillä palstan perustaminen kohtasi runsaasti vastustusta päätoimittajan taholta ja sen tarpeellisuus on todistettava käytännössä räjähtävällä suosiolla. Elämme siis jatkuvan lopetusuhan alla. Minulla on halvaantunut vaimo, kolme toista lasta ja sekarotuinen koira ruokittavana ja ainoa tulonlähteeni on nämä kirjoituspalkkiot tästä Q-kautisesta. Olkaa niin kilttejä Hyvät Lukijat, että luette tätä palstaa ja lähetätte omiakin juttujanne.

Q-KAUTISEN MARRASKUUN PALINDROMIT

Ananasiho, ohi sanana

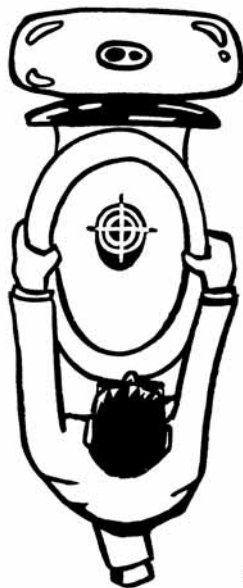
”Ope! Raavit aina kania,” tivaa repo.

12344321

Aatto R. iski miksi rottaa?

71111117

Kuukauden pelottavin palindromi: 666

LKS:n laulukirja

**AFASIA
AMNESTICA.**

**Pelimiesten ja
-naisten valinta.**

**Osta omasi
Kandiomasta
hintaan 10 €.**

VAROITUS:
Laulukirjan liiallinen käyttö
saattaa aiheuttaa koordinaatiohäiriöitä.

PAKINAKILPAILU JATKUU!

Pakinakilpailuun voivat ottaa osaa kaikki LKS:n jäsenet, jotka osaavat kirjoittaa pakinoita. Muut hylätään kättelyssä ja heidän pakinansa julkaistaan muissa osissa lehteä. Parhaat pakinat julkaistaan pakina-palstalla. Parhaasta pakinasta on luvassa **ennätyspalkinto**, joka lyö hurjimmatkin odotukset ällikältä.

Jotta lääketieteen opiskelijat saisivat käsitönsä siitä millainen ilmaisumuoto pakina on, tuomaristo on laatinut esimerkkipakinan, joka julkaistaan nyt tällä palstalla. Tuomaristona toimii eräs johtava suomalainen pakinoitsija. Pakinoiden olisi hyvä sivuta jotain lääketieteellistä asiaa.

Martin Luther oli itse asiassa aikansa anarkisti. Luther naulasi teesinä mielenosoituksellisesti kirkon oveen. Kansalaisaktivistin tavoin hän ajoi kansankielisyyden asiaa kirkonmenoissa. Hänen mielestään kansalla oli oikeus kuulla Jumalan sanaa omalla kielellään: aivan kuten nykyään on Suomessa oikeus saada palvelua virastoissa molemmilla kotimaisilla. Lutherin mielestä Jumalan ja tavallisen tossunpohjan kuluttajan väliin ei tarvittu välttämättä mitään kolmatta pyörää kuten pappia. Suoraa puhetta, jos ei nyt ihan kasvokkain niin kahden kesken kuitenkin. Mutta miksi sitten on yhä olemassa kirkko, vieläpä luterilainen sellainen? Miksei Luther romuttanut koko roskaa? Lopuiko puhti?

Ehkä tärkein ja parhaiten säilynyt Lutherin aikaansaannos oli Vähä katekismus. Kirkollisen kirjallisuuden eräs best sellereistä ilmestyi ensimmäisen kerran 1529. Sen jälkeen on otettu useita painoksia, ja tekstiäkin on muokattu, viimeksi 1999. Luther määrittelee Vähä katekismuksessaan ensimmäisen kymmenestä käskystä (Minä olen Herra, sinun Jumalasi. Sinulla ei saa olla muita jumalia minun rinnallani.) näin: ”Meidän tulee yli kaiken pelätä ja rakastaa Jumalaa ja turvautua häneen.” Tämän jälkeen sama pelätä ja rakastaa Jumalaa toistuu jokaisen käskyn alussa, mitä seuraa tarkempi selvitys käskyn tarkoituksesta.

Siis hetkinen! Pelätä ja rakastaa? Samaa tyyppiä, samaan aikaan, ja vielä yli kaiken. Kuulostaa hankalalta, jopa mahdottomalta. Miten voi rakastaa mitään mitä pelkää hirveästi? Ja sitten vielä turvautua samaan ”peikkoon”!

Koska ihminen on kovin halukas selittämään kaiken itselleen sopivasti ja mieluiten vielä parhain päin, hyökkäsin minäkin tämän ilmiselvän ristiriidan kimppuun. Uudesta katekismuksesta löysin ensimmäisen käskyn kohdalta lausahduksen: ”Koska Jumala on kaiken hyvän antaja, rakkautemme kuuluu hänelle. Hän tahtoo olla ainoa Jumalamme.” Niinpä päättelin, että me haluamme ja kaipaamme Jumalan rakkautta, ja Jumala on halukas sen meille antamaan. Ja onhan se reilua, että jos joku antaa jotain hyvää, niin häntä kiitetään. Mutta jos käännämme hänelle selkämme, eli alamme palvoa epäjumalia, hänkin voi sen kääntää meille. Eli suuttuu. Ja tätä

me tietysti pelkäämme, pyhyiden suuttuttamista. Jumalan pyhyys pelottaa (koska sen voi suuttuttaa olemalla tyhmä ja kiittämätön?), mutta Jumalan rakkaus kiehtoo ja kutsuu puoleensa. En tiedä mikä on ollut käskyn ja Lutherin tarkoitus, mutta tämä selitys on minulle sopiva ja siihen tyydyn ainakin toistaiseksi.

Katekismuksen voisi sijoittaa erilaisten ’Kehitä itseäsi’- ja ’Halitse elämääsi’ -oppaiden hyllyyn. Siinähan annetaan askel askelelta selkeät ohjeet hyvään elämään. Se on lyhyt ja helppolukuinen. Katekismus voisi olla jokaisen ikioman elämänhallinnan kurssin oppikirjana. Jatkokurssilla voitaisi käsitellä laajemmin hyvän elämän käsitettä - oppikirjana olisi Raamattu. Syventävää kirjallisuutta edustaisi mm. virsikirja.

Palatakseni vielä alkuperäiseen kysymykseeni... Martin Luther ei romuttanut kirkkoa, koska sitä tarvitaan. Aina ei ole helppo selittää asioita parhain päin itselleen tai muille. Kristinusko on nimenomaan yhteisöllisyyttä. Uskonelämään kuuluu pohdinta ja keskustelu muiden kanssa. Vain näin paljastuu edes pieni osa Jumalan luomakunnan monipuolisuudesta.

”Pyytäkää, niin teille annetaan. Et sikää, niin te löydätte. Kolkuttakaa, niin teille annetaan.” Matt. 7:7

Soila Niemi

P.s. Toivon etten ole tällä kirjoituksella loukannut ketään hänen Jumala-käsityksessään. Palautetta otan vastaan mielelläni, ja aina olen valmis keskustelemaan.

Elokuvakerho

KINOCULUS

LKS:n elokuvakerho **Kinoculus** aloittaa kevät kautensa! Kaiva kaahan kalenterit esiin, tässä kaikille leffannälkäisille tiedoksi tulevat esityspäivämäärät:

*to 30.1.

*to 13.2.

*to 27.3.

*to 10.4.

*to 8.5.

Esityspaikkana on vanha tuttu Thorax (Johannesbergintie 8) ja leffat alkavat pyöriä klo 18.

Tässä joitakin tulevia teemoja:

- Suomielokuvan taikaa
- Mäiskettä & meininkiä
- Spagetti- ja muut wester-nit

Tervetuloa hyvien elokuvien pariin! Ja muistutuksena, että parhaiten Kinoculusen toimintaan pääsee mukaan liittymällä sähköpostilistallemme **lks-kinoculus@helsinki.fi**. Ohjeet liittymisestä löydät mm. LKS:n sivuilta.

ORAKEF®

MEDISIINARIORKESTERI

VALKOTAKIT

Medisiinariorkesteri Valkotakkien perinteinen kevätkonsertti Vanhalla ylioppilastalolla (Mannerheimintie 3 B) pe 7.3.2003 klo 19.00. Konsertti on osa LKS:n 70-vuotisjuhlia.

Säveltäjäniminä mm.

- Brahms
- Fougstedt
- Iisakkila
- Rautavaara
- Ravel
- Shostakovits
- Tsaikovski

Lisäksi Sibeliuksen & Merikannon lauluja, laulusolistina Antti Pakkanen.

Kapellimestareina Jukka Iisakkila & Martti Vuorinen.

Liput 10/5 euroa, lippuja valkotakeilta ja ovelta.

Tervetuloa viihtymään hyvän musiikin parissa!

Valkotakit on vuonna 1969 perustettu Lääketieteenkandidaattiseuran kamariorkesteri. Jäsenistö koostuu pääasiassa Helsingin yliopiston lääketieteellisen tiedekunnan opiskelijoista ja jo valmistuneista lääkäreistä, mutta joukossa viihtyvät hyvin myös muiden alojen edustajat.

Lisätietoa Valkotakeista kotisivuiltamme:

<http://www.helsinki.fi/jarj/valkotakit/>